

LBRIS

We know
books

Cătălin Țone

**MARIJUANA,
ZBORUL SPRE IAD**

Prezenta lucrare este un eseu inspirat din realitate.

then
e d i t u r a

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
<i>Ca o introducere</i>	13
1. <i>Casa Soarelui Răsare</i>	19
2. <i>O familie fericită</i>	23
3. <i>Primul joint la 15 ani, într-o tabără, la mare</i>	25
4. <i>Un debut ca o condamnare</i>	31
5. <i>Fumatul cu părinții în casă</i>	34
6. <i>Drogurile în liceu</i>	37
7. <i>Revelion psihedelic</i>	41
8. <i>Snowboarding-ul și primul episod psihotic grav</i>	43
9. <i>"Spart", la școală</i>	57
10. <i>Pseudovindecarea</i>	61
11. <i>Excursie psihotropă și dezmăț</i>	64
12. <i>Urmărit general, pierdut pe câmpuri</i>	68
13. <i>Sfântul Stelian</i>	81
14. <i>Sinuciderea ca o evadare</i>	87
15. <i>Obregia, din nou</i>	92
16. <i>În Amsterdam, prin canale</i>	97
17. <i>Obregia...și punct</i>	120
<i>Concluzii. Tot ce am pierdut</i>	126

1. Casa Soare lui Răsare

*"Oh, mother, tell your children
Not to do what I have done
Spend your lives in sin and misery
In the House of the Rising Sun."*

"House of the Rising Sun", The Animals ¹

*The House of The Rising Sun*² este o melodie și o metaforă referitoare la un loc din New Orleans, unde mulți oameni s-au ruinat. Acolo, ei se drogau cu heroină și trăiau în mizerie. Când am înțeles cu adevărat conceptul de *casă a soarelui-răsare*, eram internat deja a treia oară la un spital de psihiatrie, din cauza unei psihoze urâte, cauzate de marijuana. Atunci am simțit că sunt la o casă a soarelui-răsare. De ce? Pentru că la Spitalul de Psihiatrie Obregia³ erau foarte mulți dependenți de heroină, unii dintre ei în sevraj, iar condițiile de acolo erau mizere, cu mâncare foarte proastă și o stare de agonie și degradare care plutea în jur.

În plus, cu cât cineva stă mai mult la acel spital, are șanse să înnebunească mai rău și să se ruineze.

---

¹ https://en.wikipedia.org/wiki/The_House_of_the_Rising_Sun

² https://www.youtube.com/watch?v=LW_Y4vkkOfY

³ <https://spital-obregia.ro/>

În acea zi stăteam în patul meu mic de spital și mi-a venit un gând: *uite că am ajuns și eu la casa soarelui-răsare*. Ce nu știam, încă, era că mă voi întoarce acolo într-o stare și mai gravă. Era un început, un început rău, ca un blestem...

Toate aventurile pe care le-am avut de la un simplu drog atât de inofensiv, spun unii, până la cădere sunt cât se poate de adevărate și unele chiar incredibile.

Marijuana m-a dus de la dorința de relaxare, la *casa soarelui răsare*, un drum pe care eu nu bănuiam că-l voi parcurge în grabă. Poate *casa soarelui răsare* este însăși povestea mea, ce poate fi încadrată ușor la categoria dramă.

Drogul acesta părea, la început, că-mi arăta partea lui spirituală și mă făcea să înțeleg ceea ce nu mulți înțeleg, dar, pe parcurs, m-a dus la spitalul 9⁴ și mi-a furat mințile. Am fost la un pas de schizofrenie și, mai grav, de moarte.

Povestea mea este despre marijuana sau "*the healing of a nation*",⁵ cum zicea Bob Marley sau cum zic alți adepți ai acestei plante. Vindecare, de ce sau, mai ales, cum? Este o așa-zisă poveste, care, din păcate, pentru mine, a fost o realitate ce m-a lovit din plin și numai Dumnezeu, părinții și unii specialiști m-au scos din ea, când eram la limita dintre viață și moarte.

⁴ <https://spital-obregia.ro/>

⁵ <https://www.goodreads.com/quotes/144382-herb-is-the-healing-of-a-nation-alcohol-is-the>

Bătrânul Bob așa credea și nu știu dacă atunci avea dreptate. Probabil că, demult, era altfel, cu 2-3 % THC⁶, în jointuri. Cu siguranță, acum lucrurile stau altfel. Avem *iarbă hibrid* cu THC peste 20%, pe care dealerii o *stropesc* cu etnobotanice.⁷

Mulți spun eronat că folosesc marijuana în scopuri medicale sau spirituale, dar și mai mulți fumează fără un scop ori cu un scop închipuit. Eu fumam mai mult cu un scop spiritual, sau cel puțin asta credeam. Și, am crezut greșit! La început, *am tras* aproape un an, cu o pauză de câteva luni.

Perioadele când am fumat, la început, au fost: august 2015- februarie 2016 și mai-august 2016.

Pot să spun că, dacă nu aveam ocazia să o experimentez, eram o altă persoană acum. Adică, normală! Eu am crezut că *iarba* mi-a dat și câteva lucruri bune: spiritualitatea, muzica reggae, dorința de a-mi face dread-uri și lumea văzută cu alți ochi. În realitate, însă, am căpătat doar izolare, psihoze și *prăjeală*. Și, mai ales, am avut *privilegiul* ca, de câteva ori, *să-mi beau cafeaua cu doamna Moarte*.

Așa cum spuneam, eu credeam că drogul acesta mi-a arătat partea mea spirituală și m-a făcut să înțeleg ce nu mulți înțeleg, dar în viața reală m-a dus direct la Spitalul 9 și mi-a furat mințile.

"O, mamă, spune-le copiilor tăi să nu facă ceea ce am făcut eu!". Da, oameni buni, spuneți-le

⁶ <https://www.livescience.com/24553-what-is-thc.html>

⁷ <https://cdn4.libris.ro/userdocs/pdf/1036/Etnobotanicele,%20vise%20care%20ucid%20%20Catalin%20Tone.pdf>

copiilor voștri să nu facă greșeala mea, dacă iubesc viața. Să fugă de marijuana, care este ca o cușcă înșelătoare, ce te poate prinde ușor, sorbindu-ți viața, într-un fum de iluzii ce te trimit direct în iad.

2. O familie fericită

Îmi este oarecum dificil să-mi analizez părinții și puterea lor educațională. Nu am experiența de viață să o fac, plus că sunt copilul lor și, cu siguranță, aș fi subiectiv.

Ce pot spune cu toată convingerea este faptul că mie și sorei mele care este copilul din prima căsnicie a mamei, nu ne-a lipsit absolut nimic, niciodată. Nu suntem milionari însă am avut ce ne trebuie. Mama este profesoară, face meditații și câștigă bine. Tata este directorul economic al unei unități importante din capitală și are un salariu bun.

Niciodată, părinții mei nu s-au comportat urât, nu ne-au jignit și nu ne-au bătut. Ne-au educat într-un spirit civic și de atașament de familie. Ei nu au vicii și noi nu am văzut conflicte în casa noastră. Poate că au fost prea buni și au avut prea multă încredere în noi. Sau poate nu au fost suficient de atenți cu gesturile și relaționările noastre. Te poți gândi la multe lucruri... Probabil nici nu au avut cunoștințele necesare. Fumam jointuri pe balcon, noaptea, cu ei în casă și niciodată nu m-au prins, deși toată casa duhnea a marijuana.

Nu știu și nu vreau să analizez dacă în evoluția viciului meu a contat în vreun fel faptul că, mic fiind, erau zile întregi când nu vorbeam cu tata pentru că stătea mult la serviciu sau pleca în delegații iar mama,

după cursurile de peste zi, urmate de meditații în serie, adormea instantaneu și nu mai avea puterea să asculte ceea ce îi povesteam eu de la școală.

Inițial, părinții mei m-au pierdut în dependență ca, apoi, tot ei să mă salveze fiindcă au fost și sunt cei mai buni prieteni ai mei și m-au susținut mereu, indiferent de situație. De când eram mic, ai mei mi-au oferit tot ce mi-am dorit și au fost cu mine la bine și la greu. Au avut grijă să învăț bine la școală, m-au dus la diverse sporturi și în multe excursii. Mi-a plăcut mult sportul și ei au văzut asta, așa că m-au dus la înot, polo, tenis și kempo. Am multe amintiri frumoase cu ei și le mulțumesc din suflet pentru tot ce mi-au oferit și, mai ales, că mi-au dat, pe lângă viața inițială, o nouă viață, de după dependență, ca un tub de oxigen într-un ocean de probleme.

Am convingerea că toată dependența mea i-a șocat. M-au cules de pe drumuri, de pe câmpuri și din Amsterdam, m-au internat și m-au îngrijit în spitale, au crezut tot timpul în mine și în vindecarea mea.

Nu vreau să mă gândesc ce au simțit atunci, când fiind dat dispărut, poliția i-a anunțat că mi-au găsit doar un pantof sau în noaptea când, fiind la mare cu ei, le-am spus, sub efectul psihozei, că vreau să merg înot în deltă și să mă mut definitiv acolo.

Cred că părinții normali percep suferințele copiilor, cele mai dragi ființe, mult mai profund decât propriile lor dureri și sunt distruși atunci când ei pășesc spre iad.

3. Primul joint la 15 ani, într-o tabără, la mare

În anul 2015 eram adolescent și au apărut inevitabil anturajul și tentațiile. Am fost curios să experimentez cât mai multe lucruri, așa că am avut ocazia să fumez marijuana.

Atunci am început să fumez, la 15 ani și jumătate, într-o tabără la mare. Totul a început cu o parte pozitivă, dar care s-a transformat în debutul unei mari probleme, cea mai mare și cea mai gravă din viața mea de până acum.

Acea tabără am câștigat-o la concursul de *miss și mister* de la balul bobocilor, după ce am intrat la un liceu de prestigiu din capitală. Am muncit mult pentru acel concurs, am avut mai multe vestimentații și probe și, într-un final, am luat locul II. Începusem cu dreptul, eram apreciat și respectat, fiind considerat un adolescent drăguț, inteligent și educat. Mi se contura un viitor deosebit, poate chiar de excepție, dar nu știam încă faptul că o greșeală îmi va schimba fundamental destinul.

Concursul din liceu a fost o experiență unică și frumoasă, iar tabăra am câștigat-o pe meritul meu. Am făcut multe repetiții, pe parcursul a două luni, am exersat intens cele mai mici detalii și, la final, concursul a ieșit excelent. M-am simțit foarte bine

la concurs și la bal, dar nici nu îmi trecea prin cap cum va fi tabăra și ce voi face acolo.

Balul bobocilor a fost în toamna anului 2014 și tabăra a fost abia în august 2015. Am așteptat-o mult, luni de zile. Îmi așteptam destinul...

Când am ajuns la mare, m-am cazat în cameră cu doi colegi mai mari. Imediat ne-am dus pe balcon să fumăm o țigară, iar unul dintre ei m-a întrebat dacă fumez și altceva. Eu credeam că se referea la trabuc, dar mi-am dat seama repede ce gândea de fapt, când a scos un pachet de țigări plin cu jointuri cu cannabis. Nu mi-a venit să cred, eram holbat. Și-a scos un joint din pachet și l-a aprins tacticos. Fumul aromat, cu tentă vegetală- grea se înălța greoi și dispersat.

Auzisem de multe ori despre cannabis, știam tineri care fumau, dar niciodată nu eram atât de aproape s-o fac și eu. Eram vrăjit, simțeam că vreau să devin important și puternic prin a face ceva interzis, pentru a-mi confirma masculinitatea și maturitatea. Îmi doream mult să încerc. În timp ce colegul meu fuma nu mi-a oferit și mie, dar se subînțelegea că o voi face, pentru că simțeam că suntem echipă, gașcă, brigadă. I-am cerut să încerc. Mi-a dat. Astfel, primul joint din viața mea l-am împărțit cu el, cel care urma să îmi fie și dealer.

Am tras vreo șase-șapte fumuri, pe balcon. El m-a sfătuit să o iau ușor, dar mie nu îmi mai venea să mă opresc din fumat, pentru că mi se părea că nu

avea cine știe ce efect. În afară de râsul acela prostesc, din care nu mai poți sa te oprești, nu mi se părea că simțeam mare lucru. După ce am fumat, eu și el stăteam pe o canapea în holul hotelului și am avut pentru prima oară o criză de răs *stupefiantă*. La scurt timp, ne-am dus să semnăm formularul de intrare în hotel și atunci m-am simțit puțin diferit, așa, ca o briză, ca un început...

De-abia după al doilea *cui*, pe care l-am fumat singur, aproximativ trei sferturi, am simțit cu adevărat efectul de *verdeață minunată*. După ce am fumat cuiul mi-am aprins o țigară și mă mișcam efectiv în *slow-motion*. Momentul de când am aprins bricheta și până am dus-o la țigară mi s-a părut că a trecut extrem de greu. Cu încetinitorul...

După ce am fumat primul joint mi-am ascuns banii prin dulap pe undeva sub un tricou și, după două zile, când nu îi mai găseam, am crezut că cineva mi-i furase.

Când am plecat în prima zi spre plajă, am pornit pe cel mai lung drum din viața mea de până atunci. Drumul a durat cinci minute, dar în mintea mea parcă mersesem cel puțin jumătate de oră. În plus, mă panicam mereu pe drum. Credeam că organizatorii taberei știau că eram *fumat* și că o să mi se întâmple ceva rău.

Nici la plajă nu a fost bine. Am stat puțin în apă, detașat complet de realitate, am încercat chiar să mă joc cu ceilalți cu o minge, în apă dar o făceam,